

Gemma Rogers

Nieuwe buren

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Arthur Chappel trok het rolluik aan de achterkant van zijn verhuishuiswagen naar beneden en veegde zijn hand af aan zijn kaki broek voordat hij hem uitstak.

‘Alles is nu klaar, juffrouw, de bedden zijn weer in elkaar gezet en alle dozen staan in de juiste kamers.’ Zijn voorhoofd glinsterde, zweetdruppels nestelden zich in zijn diepe rimpels, veroorzaakt door jaren van hard werken. Het was een ongewoon warme aprildag, minder dan een week voor Pasen, en ik was dolblij dat ik niet in de regen had hoeven verhuizen.

Ik schudde Arthurs klamme, eeltige hand en glimlachte naar hem. ‘Noem me maar Shelly hoor, en bedankt, jullie waren geweldig.’ Ik keek toe hoe zijn jonge hulpje op de passagiersstoel klom en het raam naar beneden rolde, klaar om te vertrekken. ‘Heel fijn dat jullie mij op zo’n korte termijn konden helpen.’

‘Ah, je had niet veel om te verhuizen, we hadden maar één wagen nodig, en Bobby en ik wisten dat we het in een paar uur konden doen. We sturen je later deze week de factuur.’

Ik had maar een paar meubelstukken meegenomen: een tv, een bank en twee bedden, plus Laurens stoel, bureau en boekenkast uit haar slaapkamer. Genoeg om het een tijdje mee uit te houden, totdat ik ze kon vervangen door nieuwe spullen. Het meeste van mama’s spullen was naar een goed doel gegaan. Ik wist dat als ik het meenam, de herinneringen ook zouden meeverhuizen, en die liet ik liever achter. Het was nooit een optie geweest om in dat huisje te blijven.

Ik graaide in de zak van mijn tuinbroek en Arthur trok een wenkbrauw op toen ik een biljet van twintig pond in zijn hand stopte.

‘Nogmaals bedankt, en neem alsjeblieft een drankje op mijn kosten,’ zei ik, terwijl ik me omdraaide naar het huis voordat hij kon protesteren, en staarde naar wat nu van mij was, althans voor de komende zes maanden. Achter me hoorde ik het portier van de vrachtwagen dichtslaan en de motor starten, voordat het geluid langzaam verdween terwijl Arthur en Bobby de straat uit reden.

Het huis was een echt goede vondst: een huurwoning met drie slaapkamers, gelegen in de buurt van de Briarwood High School, waar ik mijn tienjarige dochter Lauren volgend jaar naartoe wilde sturen. Het was de beste school in de buurt van Crawley in West Sussex, maar huurwoningen waren er schaars, omdat het zo dicht bij de luchthaven lag. Ik kon niets kopen totdat het geld van de verkoop van mama’s huis was binnengekomen. Zelfs dan betwijfelde ik of ik het halve miljoen zou kunnen betalen waarvoor het laatste huis was verkocht. Gelukkig had mama genoeg op haar rekening staan om zes maanden huur vooruit te betalen, en ik was er zeker van dat dit de doorslag had gegeven waardoor de eigenaar mij uit een dozijn andere kandidaten had gekozen.

Een beetje geluk hadden we wel verdiend, na een paar helse jaren. Lauren en ik hebben mama verzorgd totdat ze een maand geleden overleed. Officieel was ze overleden aan een hoofdwond, veroorzaakt door een val, maar ze zat in de laatste stadia van dementie. Het was niet gemakkelijk geweest om werk, ouderschap en de zorg voor mama te combineren. Mijn vader was vertrokken toen ik een baby was, en er was weinig hulp geweest; alles kwam op mij neer, dus vandaag voelde als een nieuw begin. Ik wilde ergens wonen waar ik eindelijk kon ontspannen, ergens waar ik niet constant het geluid van mama’s bel zou horen, die elke vijf minuten rinkelde. Een geluid dat zo diep in mijn geheugen zat dat ik het nog steeds hoorde.

Ik zuchtte, draaide langzaam een rondje om het uitzicht op de straat te bewonderen, en was er zeker van dat ik een gordijn zag

bewegen aan de overkant van het grasveld. De zon scheen in mijn ogen, dus ik kon niet met zekerheid zeggen of ik het me had ingebeeld, hoewel het niet ongewoon zou zijn dat de andere bewoners wilden weten wie hun nieuwe burens waren, vooral met zo weinig huizen in de buurt.

‘Oké, wat nu,’ zei ik tegen mezelf, terwijl ik weer naar het huis liep. De oprit leek een goede veegbeurt nodig te hebben, maar dat kwam later wel. Ik had nog maar twee uur voordat ik Lauren van school moest halen en ik wilde zo veel mogelijk spullen uitpakken in haar kamer. Het was de laatste dag van het voorjaarssemester en we zouden twee weken vakantie hebben om ons te settelen voordat ze weer naar school moest.

Ik wilde in beweging komen, maar de warmte van de zon op mijn rug voelde zo goed. Ik genoot even van de vrijheid en bewonderde het huis, dat een wereld van verschil was met het donkere huisje uit 1890 waar we hiervoor hadden gewoond, ondanks het feit dat het maar een korte autorit hiervandaan was. Ons nieuwe huis was een moderne vrijstaande woning van rode baksteen, zonder lekkende schuiframen of ijskoude lesteentegels. De buurt, Beech Close – waarschijnlijk vernoemd naar de prachtige beuk die trots in het midden van een cirkelvormig grasveld stond – was klein, met slechts zes huizen verspreid rond het groene midden. Het had het gevoel van een besloten gemeenschap, een privéweg voor de bevoorrechten.

Elk huis was identiek in grootte en ontwerp, zelfs tot de knalrode upvc-deuren en garages aan toe. Allemaal hadden ze witte dubbelglasramen en kleine opritten met een stukje gras ervoor. Toen ik het huis voor het eerst bezichtigde, was ik bang dat het een beetje té perfect was, en dat mijn oude vw Golf op de oprit de waarde van de straat zou verlagen.

De makelaar had om mijn opmerking gelachen, en tegen het einde van de rondleiding was ik verliefd en bood ik aan om een aanbetaling te doen, alleen om te horen dat er andere geïnteresseerden waren en dat de eigenaar de uiteindelijke keuze zou maken. Ik bood

zes maanden huur vooruit aan en gelukkig werden wij gekozen.

Lauren was nog niet binnen geweest, hoewel we al een paar keer door de buurt hadden gereden. Het ging allemaal zo snel dat we geen tijd hadden voor een tweede bezichtiging. Ze was vanmorgen voor school al opgewonden over het idee om naar een nieuw huis te gaan. Mama's huisje, waar we de afgelopen paar jaar hadden gewoond, zat vol spinnenwebben en donkere hoekjes, en Lauren zei dat ze ernaar uitkeek om het niet meer constant koud te hebben. Ze had een punt. Het huisje was oud en er moest veel aan gedaan worden, maar het was een monumentaal pand en was binnen enkele dagen verkocht voor een hogere prijs dan ik had verwacht. Er was zelfs een biedingsoorlog tussen twee koppels geweest, zo had de makelaar ons verteld.

Lauren kon niet wachten om te vertrekken, en ik gaf haar geen ongelijk. Het was zwaar geweest, haar jeugd werd belemmerd en op pauze gezet terwijl mama ziek was. Ik ontdekte dat ze al een housewarmingfeestje voor al haar vrienden aan het plannen was, zodra ze me zover kreeg om het goed te keuren. Dat verdiende ze na alle keren dat ze niemand had kunnen uitnodigen om te spelen de afgelopen twee jaar, waarin ze haar oma had zien achteruitgaan. Ik keek ernaar uit om haar weer kind te zien zijn; ze had de laatste tijd te veel op haar jonge schouders moeten dragen.

Het geblaf van de hond haalde me uit mijn gedachten.

'Kom eraan, Teddy,' riep ik, terwijl ik naar het huis liep om hem uit de keuken te laten. Ik had onze vierjarige borderterriër weggehouden van de verhuizers, en het arme beest moest er waarschijnlijk ontzettend nodig uit.

Haastig liep ik naar binnen, maar ik was vergeten de voordeur dicht te doen, dus toen ik de keukendeur opende, stormde Teddy meteen naar buiten. De nieuwe geluiden en geuren waren te verleidelijk om te weerstaan. 'Teddy!' riep ik, terwijl ik achter hem aan rende. De buurt was een rustige doodlopende weg met nauwelijks verkeer, maar de gedachte dat hij onder een auto zou kunnen ko-

men van een buurman die achteruit de oprit af reed, maakte dat ik sneller begon te lopen.

Hij was snel voor een hond met zulke korte pootjes, en ik zag hem net linksaf slaan, de oprit af.

‘Teddy!’ riep ik geïrriteerd, terwijl ik haastig achter hem aan ging.

Toen ik de heg om liep, zag ik hem gehurkt op het gazon van de buren zitten om zijn behoefte te doen.

‘O god, Teddy,’ siste ik, terwijl ik opkeek naar het huis en van schaamte ineenkromp. Wat een geweldige manier om jezelf voor te stellen aan de buren: je hond die op hun perfect gemaaid gazon poept. Ik had geen zakje bij me, hoewel ik in mijn zakken tastte om er toch een te vinden, terwijl ik wist dat ze leeg zouden zijn. ‘Kom op, we gaan een zakje halen en dit opruimen,’ zei ik luid, terwijl ik naar voren boog om Teddy bij zijn halsband te pakken en hem terug naar het huis te leiden.

‘Wat denk je wel niet dat je aan het doen bent?’ klonk een scherpe stem achter me, net toen we bijna bij de deur waren. Terwijl ik Teddy’s halsband stevig vasthield en voorovergebogen stond, draaide ik me om om te zien wie daar stond.

Teddy greep de kans om uit mijn greep te ontsnappen en rende recht op de vrouw af die aan het einde van mijn oprit stond. Haar ogen werden groot van afschuw, alsof er een monster op haar afstormde en niet een borderterriër. Hij hoopte op een knuffel, maar aan haar gezicht te zien zou ze hem waarschijnlijk eerder van de stoeprand schoppen. Terwijl ik probeerde de hond in te halen voordat hij bij haar zou zijn, struikelde ik en kon ik hem niet op tijd pakken. Haar gegil echode door Beech Close als een sirene die mijn aankomst aankondigde.

Teddy sprong op haar af, ging op zijn achterpoten staan, met zijn bek wijd open en zijn tong naar buiten. Zijn bronzen staart kwispelde enthousiast bij het vooruitzicht om door een vreemde geaaid te worden, terwijl de vrouw hem probeerde weg te slaan met uitgestrekte handpalmen.

‘Ga weg, ga weg, jij vals beest,’ krijste ze, en ik rende naar voren om Teddy op te tillen, die tegenstribbelde.

‘Maak je geen zorgen, hij doet niets,’ zei ik, licht geamuseerd door het beeld van onze zachtaardige Teddy die als een woest beest werd gezien. *Cujo* was hij zeker niet.

De vrouw veegde zichzelf schoon, terwijl de franjes van haar violette pashminasjaal in de wind wapperden. Ze zag er onberispelijk uit met haar knielange rok met blokhakken eronder, haar opvallend zilveren haar strak opgestoken in een chignon. Haar gezicht was vlekkeloos opgemaakt, haar cranberrykleurige nagels perfect afgestemd op haar lippenstift, en ze straalde glamour uit, hoewel ze makkelijk midden in de zestig zou kunnen zijn. Vergeleken met haar voelde ik me sjofel in mijn verfrommelde tuinbroek en mijn longsleeve, bedekt met hondenharen en stof van het verhuizen.

‘Het spijt me. Teddy ontsnapte voordat ik de voordeur kon sluiten,’ legde ik uit, terwijl ik mijn pony uit mijn ogen blies en mijn gezicht optilde terwijl Teddy probeerde mijn wang te likken.

‘Ik zag het. Je liet dat mormel mijn gazon bevuild en liep gewoon weg,’ zei de vrouw met opeengeklemd kaken, haar blik sneed

door me heen. Ze was witheet van woede, en ik liet een zenuwachtig lachje ontsnappen bij haar overdreven reactie. Het was duidelijk dat ze geen hondenliefhebber was.

‘Ik moest een poepzakje halen, ik had er geen bij me,’ antwoordde ik glimlachend, in een poging haar te kalmeren.

Ze trok haar neus op en schudde haar hoofd afkeurend. ‘Denk je dat ik van gisteren ben?’

Teddy bleef spartelen, en ik bracht hem naar binnen, haalde de sleutels uit het slot en deed de voordeur dicht. Misschien moest ik een andere aanpak proberen.

‘Het spijt me, we zijn blijkbaar verkeerd begonnen. Ik ben Shelly, je nieuwe buurvrouw. Hier, ik zal een zakje uit mijn auto halen, dan ruim ik de troep op.’

‘Dat moet je zeker doen. Het is walgelijk,’ snauwde ze voordat ze wegliep, zonder zichzelf voor te stellen.

Ik rolde met mijn ogen toen ik mijn auto indook en een klein zakje uit de voetenruimte van de passagiersstoel haalde.

‘Welkom in de buurt,’ mompelde ik tegen mezelf, terwijl ik de confrontatie van me af probeerde te schudden. Ik was niet iemand die de uitwerpselen van haar hond niet opruimde, maar ik had ook niet in elke broekzak een poepzakje zitten. Ze had overdreven gereageerd, dat was duidelijk. Maar het laatste wat ik wilde, was het verpesten met een nieuwe buurvrouw op de dag dat ik verhuisde.

Ik liep terug naar de voorkant van haar huis, blij met de hoge heggen die haar eigendom van het mijne scheidde. Teddy’s maag was de hele dag al van streek, waarschijnlijk door de spanning van de verhuizing, en het cadeau dat hij op het gazon van de buurvrouw had achtergelaten was moeilijk op te ruimen. Ik deed mijn best, maar er was al behoorlijk wat van uitgesmeerd in het gras. Ach, het was die ellendige oude heks haar verdiende loon.

‘Hoi,’ riep een vrolijke stem van een afstand achter me, terwijl ik een knoop in het zakje stond te leggen. Ik draaide me om en zag een aantrekkelijke blonde vrouw in een Bretonse streepjestrui over

het grasveld naderen, zwaaiend naar mij. Haar haar viel in zachte golven op haar schouders terwijl ze jogde, alsof ze zo uit een catalogushoot kwam. Ze droeg een donkerblauwe rechte spijkerbroek en helderwitte Converse-sneakers, en terwijl ze haar zwaaiende armen liet zakken tot ze in een rustig tempo wandelde, accentueerde haar brede glimlach perfect roze appelwangen.

‘Hallo,’ antwoordde ik, terwijl ik probeerde even enthousiast over te komen als zij.

‘Ik ben Niamh, we wonen op nummer zes,’ zei ze en ze wees naar het laatste huis, waarvan ik zeker wist dat ik daar eerder de gordijnen had zien bewegen. Niamh stak een perfect gemanicuurde hand uit, maar trok die snel terug toen ze zag wat ik in mijn hand hield. ‘O,’ zei ze met een meisjesachtige giechel.

‘Sorry, mijn hond, Teddy...’ begon ik, maar bedacht me. ‘Ik ben Shelly, ik ben net hierheen verhuisd,’ zei ik, terwijl ik een paar stappen zette richting mijn huis en weg van het gazon van mijn boze buurvrouw.

Niamh volgde me, klapte in haar handen en zei: ‘Ik zie het. Welkom in Beech Close. Leuk je te ontmoeten. We kunnen wel wat nieuwe energie gebruiken hier.’

‘Ik weet niet zeker of iedereen het daarmee eens is,’ antwoordde ik, terwijl ik over mijn schouder keek.

‘Ach, maak je geen zorgen over Valerie, zo doet ze tegen iedereen, negeer haar maar,’ zei Niamh terwijl ze luchtig met haar hand wuifde, en ik voelde me meteen opgelucht. ‘Woon jij hier alleen met je hond?’ vroeg ze, wijzend naar het poepzakje dat ik nog steeds vasthield.

‘Mijn dochter woont hier ook, ze is tien. Heb jij kinderen?’ vroeg ik hoopvol. Lauren zou het geweldig vinden om een speelkame-raadje in dezelfde straat te hebben.

‘God nee, daar heb ik nog genoeg tijd voor, ik ben pas dertig,’ zei ze lachend. ‘Mijn man, Finn, wil eerst nog reizen voordat we verzuipen in de luiers en borstvoeding.’ Haar gezicht vertrok van afkeer, en ik probeerde niet te lachen.

‘Zijn er andere kinderen in de buurt?’ vroeg ik.

‘Helaas niet. Luister, ik moet ervandoor, ik ben te laat voor pilates, maar misschien organiseer ik deze week wel een feestje zodat je wat andere burens kunt ontmoeten,’ zei Niamh terwijl ze een strak geëpileerde wenkbrauw optrok en haar ogen twinkelden.

‘Tuurlijk, bedankt,’ antwoordde ik, enigszins verward. Misschien was de buurt wel een heel hechte gemeenschap en deden ze alles samen? Ze was in elk geval vriendelijker dan de andere vrouw, Valerie.

Mama’s huisje was een van de drie huisjes aan het einde van een rustige laan, en de burens gaven ons nauwelijks aandacht, hoewel ik wel moeite had gedaan toen we daar net waren komen wonen. Sindsdien was ik het gewend om met rust gelaten te worden. Misschien waren ze hier in Beech Close veel socialer, al wist ik niet hoe ik me daarbij voelde. Ik stelde mijn privacy op prijs.

Niamh zwaaide toen ze terug het grasveld overstak naar haar huis.

Ik keek op mijn horloge, de tijd begon te dringen als ik Laurens kamer nog wilde inrichten voordat ik haar zou ophalen. Ik moest opschieten.

Teddy krabde en blafte bij de voordeur toen ik die opende, enthousiast om me te zien. Ik aaide hem over zijn kop en zei lachend: ‘Jij bent een echte lastpak.’

Hij volgde me naar boven en ging in de gang liggen terwijl ik lakens uitpakte en in de grote linnenkast legde, voordat ik Laurens bed opmaakte. Ik begon aan de dozen waar haar naam met zwarte markeerstift bovenop was geschreven en die netjes in de hoek tegenover de deur waren gestapeld.

De muren waren lichtgeel, wat perfect paste bij het Huffelpufbeddengoed. Mijn dochter was helemaal gek van Harry Potter en was momenteel bezig met het derde boek in de serie, *De Gevangene van Azkaban*. Ik had het versleten exemplaar op haar nachtkastje gelegd, samen met haar radio, notitieblok en pen. Lauren hield ervan om haar dromen op te schrijven, omdat ze zo levendig waren dat ze ze moest vastleggen. Ik was jaloers, want sinds mama was overleden

had ik alleen nog maar nachtmerries, wat volgens de dokter normaal was onder de omstandigheden. Hij had me vriendelijk een recept voor slaappillen gegeven, maar ik vergat ze telkens in te nemen. Ze lagen ongebruikt in het badkamerkastje, voor noodgevallen.

Terwijl ik op Laurens bed stond voor het raam, hing ik de grijze gordijnen op die we van mama's huis hadden meegenomen. Ik was dankbaar dat de ramen van vergelijkbare grootte waren. Ik wikkelde feeënlichtjes om het witte bedframe van Lauren, en ik legde het zachte kleed naast het bed op het tapijt, terwijl ik me voorstelde hoe haar kleine voeten van de zachtheid zouden genieten als ze 's ochtends uit bed stapte.

Beide slaapkamers hadden ingebouwde kasten, wat betekende dat ik de oude kledingrekken op wieltjes die we eerder gebruikten, had weggedaan. Het duurde niet lang voordat al Laurens kleren waren uitgepakt en netjes opgehangen. Ik liet nog een doos met speelgoed staan zodat ze die zelf uit kon pakken, maar de rest had ik al gedaan. Tegen de tijd dat ik klaar was, stonden haar bureau en stoel weer in elkaar en was de boekenkast opnieuw ingericht, met haar Harry Potter-collectie netjes op de bovenste plank.

Voordat ik vertrok om Lauren op te halen, bewonderde ik mijn werk, met een warm gevoel in mijn borst bij de gedachte aan haar gezicht wanneer ze thuiskwam. Los van alles had ze nu in elk geval een veilige plek die ze haar eigen kon noemen. Ik zou haar deur niet langer 's nachts op slot hoeven doen vanwege mama's neiging om rond te dwalen. Er zouden geen momenten meer zijn waarop Lauren gillend wakker werd en een eenzame figuur aantrof aan haar voeteneind.